

А „Богданівка“ осталася...

Стояла як і давніше на найвищому місці в нашому Живці.

Стояла й дивилася з німим докором на поблизьку „Взаїмну Поміч“, вистроєну „Гуцулку“ й призабуту, бо історичну „Роксолянну.“

До купалень їй зір уже не сягав, бо парк уже вспів прикрити своїм зеленим коверцем теж і Палатку та водночас затушувати сором останніх двох років. Сумно їй було, бо вже до неї не приїде Той, що так її любив, що так за нею тужив, не приїде, щоб сил набрати до дальшої праці.

Сумно їй, що зламала віру своєму Власникові, сумно, що

через те причинилася до втрати свого Господаря.

Сумно їй, бо стояла опущена й запущена й ще сумніше їй стало, коли пригадала собі кращі часи. Ті часи, коли коло неї ходив Він сам, коли вважав щоб кожна квіточка, кожне деревце були на своєму місці й щоб їм добре й вигідно було. Сумно їй, коли на її нинішніх „травниках“ схилили додолу голови дві жоржині, рожева та червона, коли споміж моря бурянів несміло визирає випадково маленька, несміла айстра. Замість вогняних лав жарких флюксів видніє тільки дві кві-

точки, а їх місце зайняли дике просо й хабаззя.

І кущі під вікном наче б хотіли прикрити сором Поетової святині; вирости за останніх два роки й тулилися до широких вікон, одиноких незабитих віксницями.

А стежки заросли, бо вже чи не два місяці ніхто по них не дуже то ходив. Замість чистенького піску й жужлі валялися папери, побите скло - докази культури.

Пусткою віяли кімнати; на підлозі валялися скирти большевицьких часописів, поштівок, знімок большевицьких командирів. Та всеж відрадніше стало, бо ще дещо з давньої об-

становки осталося: чотири образи, тапчан, кілька крісел, стіл шафа.

І не могла дуже потішитися, що їй ясніше від електричного світла стало. І тяжко було їй дивитися як найдорожче для неї — її назву — її гордощі стирали. Та на момент посмінулася, коли це їм не дуже вдалося, коли через фарбу прозирає одинока правна назва: Богданівка.

І чекає, що прийдуть до неї від Нього й приберуть її та хоча частинно заступлять їй Його.

І чекає, щоб у ній зложили те, чим жив і тішився Він, щоб вона далі хоч уже мертвими предметами, а живим словом і спогадом пригадувала всім Його.